U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Ing. Bc. N. T.,** zastoupena V. T., proti žalovanému: **České vysoké učení technické v Praze,** se sídlem Zikova 4, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 A 105/2017 - 156,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou ze dne 19. 1. 2017 se žalobkyně u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 27. 8. 2014, č. j. 0317/15/51921, kterým rektor potvrdil rozhodnutí děkana Fakulty dopravní ČVUT o nepřijetí žalobkyně ke studiu doktorského studijního programu Technika a technologie v dopravě a spojích.

[2] Vzhledem k tomu, že přílohou žaloby bylo potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, které kromě identifikačních údajů a osobního stavu žalobkyně nic dalšího neobsahovalo a jednotlivé řádky byly proškrtnuté, vyzval městský soud žalobkyni, aby doložila zdroj finančních prostředků na základní osobní potřeby – stravu, ošacení, obutí a bydlení. Žalobkyně k usnesení soudu zaslala „*Čestné prohlášení k doplnění prohlášení o příjmových a majetkových poměrech*“, ve kterém uvedla, že ode dne 1. 10. 2012 nemá žádný příjem a je odkázána na pomoc své matky, nemajetné starobní důchodkyně. Již více než dva roky žalobkyně vede spor s Ministerstvem práce a sociálních věcí týkající se příspěvku na živobytí. Závěrem žalobkyně uvedla, že nezná výši důchodu a výdajů na živobytí matky, se kterou sdílí místo trvalého pobytu. Prokazování výše výdajů matky pak považuje za rozporné s dobrými mravy, se svou vírou a se zákonem.

[3] Městský soud usnesením ze dne 15. 8. 2017, č. j. 3 A 105/2017 – 91, rozhodl o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítl návrh na ustanovení zástupce,

jelikož žalobkyně věrohodným způsobem nedoložila soudu své majetkové poměry. Soud nemohl zvážit ani částečné osvobození od soudních poplatků, neboť nebylo možné určit míru, v jaké by měla být žalobkyně osvobozena. Ve III. výroku předmětného usnesení byla žalobkyně rovněž vyzvána, aby do 5 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek ve výši 3000 Kč.

[4] Kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 As 259/2017 – 48. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 1. 3. 2018.

[5] Městský soud usnesením ze dne 16. 3. 2018, č. j. 3 A 105/2017 – 151, s ohledem na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu žalobkyni opětovně vyzval, aby zaplatila soudní poplatek ve výši 3000 Kč do 15 dnů od doručení usnesení. Jelikož žalobkyně ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatila ani nedoložila, že by soudní poplatek bez své viny nemohla zaplatit, městský soud usnesením ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 A 105/2017 – 156, řízení zastavil.

[6] Proti tomuto usnesení podala dne 11. 5. 2018 žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní posuzovanou kasační stížnost a dále požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 8. 2018, č. j. 5 As 164/2018 – 71, stěžovatelce osvobození od soudních poplatků nepřiznal a zamítl její návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť dospěl k závěru, že se v případě kasační stížnosti stěžovatelky jedná o zjevně neúspěšný návrh. Zároveň Nejvyšší správní soud v témže usnesení stěžovatelku opětovně vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatila soudní poplatek a předložila plnou moc udělenou advokátovi. Stěžovatelka byla mimo jiné poučena o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví.

[8] Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2018, č. j. 5 As 164/2018 – 71, bylo v souladu s § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský řád soudní (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zástupkyni stěžovatelky pro doručování (dále jen „zástupkyně stěžovatelky“) doručováno do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu jejího bydliště označenou v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že zde zástupkyně stěžovatelky nebyla dne 14. 8. 2018 zastižena, byla zásilka téhož dne uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb [§ 49 odst. 2 a 3 písm. a) o. s. ř.]. Na příslušné adrese zástupkyně stěžovatelky byla zároveň zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Vzhledem k tomu, že doručovaná písemnost nebyla v zákonné desetidenní lhůtě (§ 49 odst. 4 o. s. ř.) vyzvednuta, považuje se daná písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty, jenž připadl na pátek 24. 8. 2018. Uvedeného dne tedy bylo předmětné usnesení doručeno. Na tom nic nemění skutečnost, že písemnost byla následně zástupkyni stěžovatelky v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. vhozena do schránky dne 27. 8. 2018. Patnáctidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku by tak uplynula v sobotu dne 8. 9. 2018. Podle § 40 odst. 3 s. ř. s., připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Posledním dnem lhůty tedy bylo pondělí dne 10. 9. 2018.

[9] Stěžovatelka ovšem v uvedené lhůtě soudní poplatek nezaplatila a na místo toho zaslala Nejvyššímu správnímu soudu podání doručené dne 10. 9. 2018. V tomto podání vznesla požadavek dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), k čemuž uvedla, že v minulosti stěžovatelce její matka poskytovala vodu a jídlo, *„aby stěžovatelka nezemřela"*, avšak nyní ji matka nijak neživí ani nepodporuje. Dále stěžovatelka uvedla, že je nemajetná, nemá právo na bydlení, je bezdomovec a *„nezbývá jí než žebrat"* a že *„je důvodně podezřelým státem poškozena i na zdraví"*. Ohledně svého zdravotního stavu stěžovatelka dále uvádí, že se její zdravotní stav zhoršuje, jelikož *„stát s aprobací soudů více než 3 roky stěžovatelku zabíjí odepřením lékařské péče"*. Dále stát stěžovatelce nezprostředkoval jedinou nabídku k zaměstnání, neposkytl pomoc v oblasti diskriminace ani poradenství v hmotné nouzi a předcházení bezdomovectví. Ke všem svým tvrzením, kterými stěžovatelka odůvodňuje užití § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, však stěžovatelka opětovně nedoložila takové důkazy, které by objektivně odůvodňovaly skutečnost, že bez své viny nemohla tento poplatek zaplatit.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal, že by ve věci byl dán důvod postupu dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, podle něhož *„pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit"*. Výše uvedené tvrzení stěžovatelky za doložení takových skutečností požadovat nelze, navíc soud zamítl její žádost o osvobození od soudních poplatků z důvodu zjevné bezúspěšnosti kasační stížnosti ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., tedy z důvodu, pro který jsou majetkové poměry stěžovatelky nerozhodné, a za takové situace nelze aplikovat ani § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích.

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek v soudem určené lhůtě, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 in fine zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

[12] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka rovněž soudu ve stanovené lhůtě nedoložila, že je zastoupena advokátem, lze dodat, že nesplnění této podmínky řízení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) by bylo důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, pokud by nebylo toto řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno.

[13] Jelikož bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu